

Mấy ngày vừa qua vì quá bận rộn với đám con cháu nhân ngày Mậu Thân kéo về chúc phúc, nên mãi hôm nay tôi mới được xem tác phẩm “Tiếng Hát Học Trò” của Thầy Nguyễn Khoa Đăng gợi đến cho tất cả học sinh trên toàn thế giới nhân ngày Đại Hội Cựu Học Sinh Nguyễn Huệ Phú Yên 2009.

Nhắc đến thầy cô Nguyễn Khoa Đăng không ai là không biết, nhất là trong nhóm cựu học sinh Nguyễn Huệ Phú Yên tại San Jose nhỏ bé này.

Nhìn thầy có vẻ khô khan lắm, vóc dáng cao gầy, ít nói, ấy thế mà thầy rất dạt dào tình cảm, thể hiện qua nhiều sáng tác slideshow mà thầy đã gợi ra từ trước đến nay trên diễn đàn học sinh. Gần đây nhất là “Tiếng Hát Học Trò”.

Thú thật rằng khi nhìn thấy những tà áo dài trắng thướt tha trên đường phố dưới hàng phượng tím và những giòng chữ thầy đã lồng vào như “Tôi sẽ gặp những tà áo dài Nguyễn Huệ năm xưa” tôi thật xúc động không cầm được nước mắt. Tôi cũng không hiểu vì sao tôi khóc. Tôi đã nhớ lại thời cắp sách của tuổi học trò áo trắng tung bay, hay tôi quá cảm động vì tấm lòng của thầy giáo cũ, đã gần nửa thế kỷ trôi qua mà lòng vẫn còn nhớ đến học trò. Ôi ! tình nghĩa thầy trò cao quý lắm thay, bút mực nào có thể nói lên hết được. Tôi đã xem đi xem lại nhiều lần, vẫn nghẹn ngào cảm xúc, hình ảnh những cô gái xinh đẹp và cả những giòng chữ của thầy đã nhòa đi qua màn lệ. Có lẽ thời ấu thơ của tôi có quá nhiều kỷ niệm, nhất là dưới mái trường Nguyễn Huệ.

Khi mùa đông về giá buốt, chiếc áo dài trắng mỏng manh không đủ che ấm thân gầy, và những ngày ôm cặp sách co ro lội bộ đếm bước đến trường dưới cơn mưa tầm tã kéo dài tưởng chừng không bao giờ dứt, và cũng chính nơi đây đã đem đến cho tôi tình yêu mật ngọt mà tôi hằng ấp ủ, trân quý mãi cho đến tận bây giờ.

Thật đúng vậy, kỷ niệm nào cũng đáng yêu đáng nhớ, cũng tuyệt vời như những vần thơ nhưng nhớ nhất vẫn là thời con gái chập chững bước vào ngưỡng cửa cuộc đời. Nhìn đời bằng một màu xanh tràn đầy hy vọng, một thời mà chúng ta như đang sống trên nước thiên đàng, chỉ có hoa, bướm và khúc hát nghe thường, không màng danh lợi, không thù oán ganh đua, trọn vẹn cho trái tim hồng, những nụ cười trong sáng như pha lê. Ôi ! còn gì tươi đẹp hơn, hạnh phúc hơn, kỷ niệm êm đềm ấy cứ luôn quanh quẩn bên ta như bóng với hình. Đó cũng là giòong tuổi mát, là chỗ dựa khi tinh thần ta suy sụp, sưởi ấm khi lòng ta lạnh giá, là môn thuốc trường sinh để cho ta kéo dài cuộc sống.

Ngày xưa ở quê nhà, vào độ tuổi chúng ta bây giờ, thì mọi người có thể lưng đã còng, răng đã long và tóc đã bạc... Giờ đây được sống ở đất nước tự do, giàu mạnh vào bậc nhất trên thế giới, lái xe “Huê Kỳ” phom phom trên đường phố hoa lệ. Có một lúc nào đó chúng ta bắt chợt trở về nguồn cội, nhớ đến quê hương núi Nhạn sông Đà, nhớ con đường hai hàng phượng đỏ đưa ta đến cổng trường Nguyễn Huệ thân thương ngày nào.

Giờ đây thật quá xa xôi vời vợi, quý vị có muốn gặp lại thầy cũ bạn xưa không?. Chắc hẳn ai ai trong chúng ta cũng mong muốn có một ngày hội ngộ đoàn viên. Vậy xin hãy mau mau chuẩn bị cất bước lên đường thẳng tiến về miền Nam California USA trở về hội. Nơi mà Đại Hội Cựu Học Sinh Nguyễn Huệ Phú Yên trên toàn thế giới đang hân hoan chào đón quý vị từ khắp bốn phương trời về đây trùng phùng.

Nhanh nhanh lên các anh chị ơi !

Nhanh nhanh lên các bạn hữu ơi !

Kìa tiếng trống trường đang giục giã liên hồi.

Chúng ta có tới ba ngày vui chơi thỏa thích, hàn huyên tâm sự, cùng hát cho nhau nghe để quên đi những tháng ngày gian nan vất vả, lưu lạc nơi xứ người. Biết còn cơ hội nào gặp gỡ nữa hay không?. Đúng vậy, đây là dịp may ngàn vàng và cũng là niềm ước mơ của thầy trò trường Nguyễn Huệ chúng ta.

Kính chào đoàn kết. Hẹn tái ngộ.

San Jose, ngày 12 tháng 05 năm 2009
Hoàng Thanh Phước.